

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/141/2023
Identifikačné číslo spisu: 3108222015
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:3108222015.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. T., narodeného XX. H. XXXX, T. J., J.. O. XXX/XX, zastúpeného advokátkou Mgr. Gabrielou Hlavinkovou, Trenčín, 1. mája 174/13, proti žalovanej U. T., narodenej XX. A. XXXX, U., Y. XXXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o, Bratislava, Žilinská 14, IČO: 47 232 757, o zaplatenie 3 497,06 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21C/81/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. júna 2023 č. k. 5Co/3/2023-484, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou voči žalovanej pôvodne domáhal zaplatenia sumy 1 078,40 eura s úrokom z omeškania 8,5% ročne od 07. septembra 2008 do zaplatenia s odôvodnením, že sa stal vlastníkom bytu č. XX vo vchode č. XX v dome sup. č. XXX, zapísaného na LV č. XXXX, k. ú. W. W., a to na základe darovacej zmluvy uzatvorenej so svojou matkou, pôvodnou žalovanou E. T.. Nebolo však dohodnuté bezplatné užívanie služieb spojených s bývaním, naopak, bolo s matkou dohodnuté, že táto si za služby bude platiť sama. To aj robila do chvíle, kým nebola zbavená svojprávnosti rozsudkom súdu a bola jej ustanovená opatrovníčka U. T., súčasne žalovaná. Opatrovníčka matky bez ďalšieho zabezpečila, aby pôvodná žalovaná od februára 2008 neplatila za služby spojené s užívaním bytu. V dôsledku toho bol žalobca nútený tieto platby platiť. Za obdobie od januára 2008 do augusta 2008 zaplatil celkom za matku na mesačnom predpise 2 4672 Sk, ako aj nedoplatok z vyúčtovania za rok 2007 v sume 7 816 Sk, čo je všetko spolu 32 488 Sk /v prepočte konverzným kurzom 1 078,40 eura/. V priebehu konania žalobca so súhlasom súdu prvej inštancie zmenil žalobu tak, že žiadal pôvodnej žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť mu 3 497,06 eura s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 1 068,98 eura od 01. septembra 2008 do zaplatenia a 8,5 % ročne zo sumy 2 418,08 eura od 21. marca 2011 do zaplatenia ako náhradu za to čo uhradil na mesačnom predpise od januára 2008 do 25. júla 2010 a za zaplatený ako aj nedoplatok z vyúčtovania za rok 2007 s tým, že po tomto dátume už pôvodná žalovaná nebývala v predmetnom byte, ale v domove dôchodcov. Dňa XX. G. XXXX pôvodná žalovaná E. T. zomrela. V priebehu sporu, v

súvislosti so skončením dedičského konania po pôvodnej žalovanej, vzal potom žalobca svoju žalobu sčasti späť, žiadal, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť mu 2 060,05 eura s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 501,03 eura od 01. septembra 2008 do zaplatenia, a zo sumy 1 694,00 eura od 21. marca 2011 do zaplatenia. V zásade upresnil, že dátum 1. september 2008 sa viaže k podaniu žaloby, dátum 21. marec 2011 sa viaže k zmene žaloby. Pokiaľ išlo o požadovanú sumu uviedol, že od žalovanej ako dedičky požaduje polovicu náhrad, ktoré požadoval zaplatiť po pôvodnej žalovanej.

1.1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo veci samej prvýkrát rozhodol rozsudkom z 30. júna 2021 č. k. 21C/81/2009-322 tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sumu 1 748,53 eura s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 501,30 eura od 01. septembra 2008 do zaplatenia a 8,5 % ročne zo sumy 1 209,04 eura od 21. marca 2011 do zaplatenia /výrok I./, žalobu v časti o zaplatenie 311,52 eura a v časti úrokov z omeškania zo sumy 484,96 eura od 21. marca 2011 do zaplatenia zamietol /výrok II./, v zostávajúcej časti konanie zastavil /výrok III./ a žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal /výrok IV./.

1.2. Krajský súd v Trenčíne uznesením z 26. januára 2022 č. k. 5Co/57/2021-363 rozsudok z 30. júna 2021 č. k. 21C/81/2009-322 s výnimkou výroku III. o zastavení konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

1.3. V poradí druhým rozsudkom z 13. októbra 2022 č.k. 21C/81/2009-395 súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 018,26 eura s úrokom z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 501,03 eura od 01. septembra 2008 do zaplatenia a 8,5 % ročne zo sumy 517,23 eura od 21. marca 2011 do zaplatenia. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obe strany.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 28. júna 2023 č. k. 5Co/3/2023-484 rozsudok z 13. októbra 2022 č. k. 21C/81/2009-395 zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konanie v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. f) CSP pre porušenie na spravodlivý súdny proces a § 421 ods. 1 písm. b) CSP pre nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

3.1. Dovolateľ vymedzil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP tak, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom v zmysle CSP pred vyhlásením dokazovania za skončené nevyhlásil, ktoré tvrdenia strán v tomto spore považuje za preukázané a ktoré nie. Celé rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje fabulácie, ktoré nevyplývajú zo spisu ani z našich tvrdení na pojednávaniach. To, že si žalobca uplatnil menšie úroky z omeškania bolo preto, že výpočet pre jednotlivé roky by rozhodnutie súdu ešte skomplikoval a preto sa rozhodol to zjednodušiť. Nebolo úlohou odvolacieho súdu riešiť prečo a z akej sumy si žalobca uplatňuje úrok z omeškania, ak je táto suma nižšia, než na akú má právo. Na negatívne dokazovanie nie je žalobca povinný, to vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

3.2. Dovolateľ vymedzil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) /dovolateľ chybné označil § 421 ods. 1 písm. b)/ CSP tak, že sa krajský súd odchyľil od svojej rozhodovacej praxe. Súdny oboch stupňov sa nevyjadřili k vyúčtovaniam služieb od správcu bytu, ale ani žalovaná strana ich nespochybnila. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2012, sp. zn. 6MCdo/17/2010, z ktorého vyplýva, že účastník nie je povinný dokazovať niečo proti sebe. V rozhodnutí sa uvádza: „Odvolací súd i súd prvého stupňa, vychádzajúc z nesprávneho uplatnenia dôkaznej povinnosti žalobcov, dospeli k nesprávnemu právnomu záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcami s následkom znášania pre nich nepriaznivého rozhodnutia, t. j. zamietnutia žaloby.“ Konanie pre oboma súdmi bolo postihnuté aj tzv. inou vadou spočívajúcou v zjavnom rozpore medzi záverom súdu prvého stupňa (s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd) o tom, že E.J. štyri pozemky nevydržala a zamietnutím žaloby ako celku. To malo za následok nepresvedčivosť a pre bližšie nevysvetlenie aj nepreskúmateľnosť oboch rozsudkov v tejto časti.

3.3. Dovolateľ má za to, že odvolací súd znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva tým, že odôvodnenie jeho rozhodnutia je arbitrárne a z predošlého odvolacieho rozhodnutia nevyplýva, že by žalobca mal zmeniť petit žaloby. Preto považuje toto rozhodnutie za nepreskúmateľné. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a žalovanej priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie v zmysle § 451 ods. 3 veta prvá CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku nepreskúmateľné a arbitrárne.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného

hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol priebeh celého súdneho konania dostatočne jasno a výstižne vysvetlil v bodoch 15. až 18. napadnutého rozsudku. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení v danej veci uviedol, že súhlasí s právnym posúdením základu veci súdom prvej inštancie v tom zmysle, že ak nebolo medzi stranami dohody o zriadení vecného bremena dojednané niečo iné, platí, že právo bezplatného doživotného užívania bytu dáva práva oprávnenému k užívaniu bytu bez toho, aby za samotné toto užívanie platil povinnému akúkoľvek náhradu, nie však na bezodplatné požívanie služieb, ktoré sú s užívaním bytu spojené (spotreba elektrickej energie, plynu, kúrenia, vody a podobne). Užívania takýchto služieb podľa súdnej praxe nemožno podradiť pod právo bezplatného užívania bytu. Tomu zodpovedá len právo neplatiť nič za samotné užívanie bytu, teda typicky žiadne nájomné, alebo inú odplatu. Ako ďalej uviedol odvolací súd, v pomeroch danej veci to znamená, že matka strán sporu nebola povinná žalobcovi za užívanie darovaného bytu nič platiť, avšak bola povinná platiť za služby, ktoré jej boli pri užívaní bytu poskytované a ňou spotrebované (teda už uvedené: elektrická energia, plyn, voda, kúrenie a podobne). Žalobca ako vlastník bytu bol povinný za tieto služby spojené s užívaním bytu podľa zákona o vlastníctve bytov (zákon č. 182/1993 Z. z.) platiť preddavkovo buď správcovi bytového domu, resp. spoločenstvu vlastníkov bytov alebo priamo dodávateľovi, ktorý tieto služby poskytuje. Za služby, ktoré matka strán sporu pri užívaní bytu skutočne spotrebovala bola potom ona povinná zaplatiť žalobcovi ako vlastníkovi bytu, ktorý uhradil preddavkové platby za služby, náhradu. Smrťou matky strán sporu táto jej povinnosť nezanikla a za jej dlh zodpovedajú jej dedičia do výšky ceny nadobudnutého dedičstva (§ 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalobca v podanej žalobe ako aj v jej doplnení, zmene a v písomných podaniach, v ktorých súdu vyčísloval svoje uplatnené nároky vždy opakovane tvrdil, že požaduje zaplatenie toho, čo za pôvodnú žalovanú zaplatil v jednotlivých kalendárnych mesiacoch na mesačnom predpise úhrad za služby spojené s užívaním bytu (k žalobcom uplatnenému vyúčtovaniu za rok 2007 sa odvolací súd vyjadri neskôr). Takto si žalobca svoj uplatnený nárok aj vyčísľoval, keď v tabuľkách výpočtu svojho uplatneného nároku vždy požadovanú sumu „nevyhnutných platieb“ vyčísľuje ako časť z mesačného predpisu za každý jednotlivý kalendárny mesiac. Ako správne poukázala žalovaná, v celom spore absentujú tvrdenia žalovanej o tom, aké služby, v akých objemoch a za aké ceny pôvodná žalovaná spotrebovala. Takéto rozhodujúce skutkové tvrdenia pritom podľa § 132 ods. 2 CSP nemožno nahradiť listinnými dôkazmi a odkazom na ne (vyúčtovaniami nákladov za jednotlivé kalendárne roky). Ak si žalobca svoj uplatnený nárok odôvodňoval tak, že sa jedná o náhradu za mesačný predpis úhrad za služby spojené s užívaním bytu (alebo jeho časť), ktorý platil za pôvodnú žalovanú každý mesiac, nemôže konajúci súd žalobcovi takýto nárok priznať ako bezdôvodné obohatenie, ktoré získala pôvodná žalovaná tým, že spotrebovala v určitom období, určité služby, v určitom objeme a cene, a to bezplatne, keď ich cenu zaplatil dodávateľom (prostredníctvom bytového družstva) žalobca. Tu by išlo o odlišné právne posúdenie rozhodujúcich skutočností, ktoré žalobca opísal na odôvodnenie uplatneného nároku ale o nové rozhodujúce skutočnosti, ktoré by konajúci súd konštituoval namiesto žalobcu na odôvodnenie jemu priznaného nároku. Takýto procesný postup konajúceho súdu by bol v príkrom rozpore so zásadou viazanosti súdu žalobným návrhom (§ 216 ods.1 CSP) ako aj s princípom rovnosti zbraní, na ktorom je civilný sporový proces postavený (čl. 6 ods. 1 CSP). Žalobca teda ani po predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, v ktorom bolo jasne uvedené, že povinnosť platiť preddavky na služby (spojené s užívaním bytu) mesačný predpis stíha podľa zákona o vlastníctve bytov žalobcu ako vlastníka bytu, nezmenil, resp. nedoplnil svoje rozhodujúce skutkové tvrdenia odôvodňujúce ním uplatnený nárok tak, že si uplatňuje náhradu za služby spojené s užívaním bytu, ktoré on zaplatil a ktoré pôvodná žalovaná bez právneho dôvodu bezodplatne spotrebovala pri užívaní bytu. Doposiaľ tak od žalovanej požaduje a vyčísľuje len náhradu za časť ním plateného mesačného predpisu úhrad za služby spojené s užívaním bytu v určitom období a nedoplatku z vyúčtovania nákladov za byt v roku 2007. Na uvedené však žalobca nemá žiadny právny titul, keď platenie mesačného predpisu úhrad za služby spojené s užívaním bytu ako aj nedoplatku z vyúčtovania nákladov za byt je zákonnou povinnosťou žalobcu ako vlastníka bytu.

13. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie

argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

14. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

15. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP tak, že sa krajský súd odchyľil od svojej rozhodovacej praxe a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2012, sp. zn. 6MCdo/17/2010.

16. V zmysle § 422 ods. 1 písm. a) a b) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2. tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1. je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

17. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí tzv. majetkovým cenzusom (*ratione valoris*). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie vecí možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy.

18. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde v znení neskorších zmien a doplnení sumu minimálnej mzdy pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou ustanovenú podľa § 7 a sumu minimálnej mzdy za každú hodinu odpracovanú zamestnancom ustanoví na príslušný kalendárny rok vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“), účinného v priebehu celého kalendárneho roka 2008, teda i v čase doručenia žaloby v prejednávanej veci súdu 23.10.2008 suma minimálnej mzdy na rok 2008 sa ustanovila na 268,87 eura za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou a 1,547 eura za každú hodinu odpracovanú zamestnancom (§ 9 ods. 3 zákona č. 663/2007 Z. z.).

19. V danom prípade uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia podľa § 421 ods. 1 CSP bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP. V prejednávanej veci bol dovolaním napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu v zamietajúcej časti vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 1 018,26 eura, pričom desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (t. j. 23. októbra 2008) je 2 688,70 eura. Z uvedeného vyplýva, že výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri peňažnom plnení (*ratione valoris*), preto je prípustnosť dovolania žalobkyne v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP vylúčená.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.